

има, много, много неща. Има много различни спортове. В нашето училище няма нищо. Един английски и руски.

И: Искаш да се занимават с нея?

Р: Да, повече. Повече работа с нея. Да навлезе в две-три езика, да речем. Аз нямах тая възможност, но тя, поне тя да.

И: Кажи, ти учила ли си?

Р: Ами аз съм учила, да, имам X незавършен. Оставаше ми още. Значи X, първия срок изкарах и втория срок се ожених. Не можах да го изкарам...

И: Не ти е било добре да ходиш на училище?

Р: Въобще, да. Нали не бях много добре.

И: Ако си помислиш, би ли?

Р: Бих, бих, и сега бих.

И: Защо, образованието ценно ли е?

Р: Естествено, как?

И: За какво?

Р: Ами мисля, че ако имам средно образование ще си намеря добра работа... Първото не го дадох защото аз съм си била в къщи и бабата е била в къщи се грижехме за нея и двете. Имаше кой да се грижи за нея... Затова не я оставих на детска градина. А сега второто ще го дам. Задължително... Ами защото голямата ще е на училище. Аз с второто трябва да седя в къщи, нали?... Предпочитам да работя.

И: Мъжът ти няма нищо против?

Р: Не, не, той няма нищо против. Той ми казва, ти си решаващ, ако искаш, си прекратявай там майчинството и отивай на работа. Както си решиш, така, ти на теб да е по-добре...

И: А той учил ли е?

Р: Не, той е с начално. Първи клас, втори там... И да, и прекъсна. Това му беше... Ами не му харесваше. Майка му, свекърва ми, ми разправяше, че като отива на училище, реве и се тръшка, не иска да учи, реве, че му се карат там за тетрадките.

И: Казвал ли е, че нещо конкретно не му е харесвало?

Р: Не искаше въобще. „Не искам да отивам на училище.“

И: А с децата? Как смята? Трябва ли да учат?

Р: А сега настоява, да, много. Аз вика, тати, аз не мога да чета, не мога да пиша. Ти трябва да учиш, ако можеш, ще учиш, ще знаеш да четеш, да можеш да се оправиш по някакъв начин. Защото образованието е много важно. Аз ето